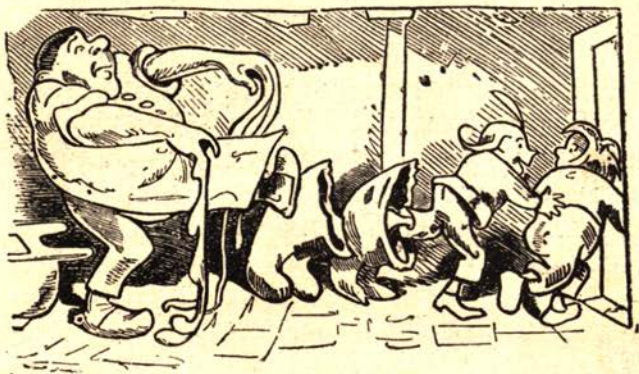

Но нашитѣ крадливци двата
Проядоха полекъ кората

И впуснаха се къмъ вратата...
— Ахъ! Чакай! Дръжъ ги, ей стражарь!
Завика стариятъ сладкаръ,
Ала крадцитѣ наши вечъ
Бѣха избѣгали далечъ.

(Слѣдва).

Умникъ Гюро съ умници другари.

Появила се мечка стрѣвница, та изпояла момитѣ по кладенцитѣ, бабитѣ по буджацитѣ, старцитѣ по механицитѣ, дѣцата по училищата. Никой се не наелъ мечката да убие, село отъ зло да отърве.

Наелъ се е умникъ Гюро съ умници юнаци.

Повелъ ги Гюро по гора зелена, по върхища и долища, повелъ ги, заклелъ ги мечката да хванатъ, жива или мъртва въ село да я докаратъ.

Ходили, скитали, падали, ставали — мечката дупка стигнали.

Умникъ Гюро съ умници юнаци.

— Ей та тебе, мецано Тодоро, — викналъ Гюро, — излѣзъ да се прѣборимъ.